

Arckép, régi keretben

*Magyar vagyok, nem sásmánkodó,
nem kesergő és nem is szilaj,
pusztai se, de dalaival
megfog a zörgő, vad halastó.*

*Durván nem tudok káromkodni,
cifrán se viselem a szűrt,
de amit szapu szűrt,
írós-vajra rá tudom kenni.*

*Ez a mienk: nagyanyám műve,
tán cselekvő Dózsa se lennék,
de ég és fáj a régi emlék,
dalom régi kemence sütötte.*

Vihar

*Azt a vihart hogy feledhetném,
földig hajolt az iszonyat,
szüntelen sistergett a villám ostora,
futott ember, állat,
és én szembe a viharral
tereltem a futó teheneket,
nem az istálló fedele alá,
ki az agyonázott legelőre,
mert a kötelesség parancs volt
vagy annak félelme?
Tudom nem voltam hős,
mégsem magyarázhatom másként:
tartást a becsületre,
hogy akinek dolgot mérnek ki,
álljon szemben a kénköves pokollal is.*

Nem véget jelent

*Bennünk született-e az Isten?
Vagy mi születünk Istenben,
mert, hogy millió évek óta
dörömböl valami itt benn?
Imádhatasz bálványt, láthatatlant,
a titok mindig fölsajog
szívedben és izzó agyadban,
mint sötét égen csillagok.
Nem keresem, és nem kutatom,
vitát magammal nem kezdek,
tudom, hogy az a gyujtószikra
nem véget jelent: Kezdetet!*

Pécs, 1981. február 13. délután

Túl életem, halálom

*Olyan véget adj Istenem,
hogy ne is kelljen intennem
se kedves arcnak, tájnak.*

*Még egy rezzenés se érjen
hogy a végtelen szélben
szárnyaim messze szállnak.*

*Mint virágokon a méhek,
majd egykor úgy érjek véget,
mézzel szívemben, számon.*

*Egy szippantás, szép fuvallat
mutassa a messzi utat
túl életem, halálom.*